

7,62 mm Karabinek powtarzalny obr./wz. 1944 g.

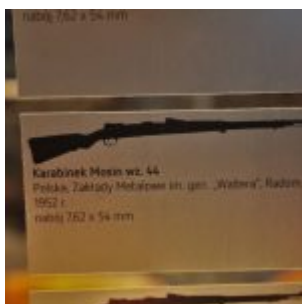

Rys historyczny

W 1938 roku pojawił się karabinek obr./wz. 1938 g., który był gruntownie zmodernizowanym karabinem obr./wz. 1907 g. i doprowadzony do standardu wykonania i wyposażenia karabinu do standardu karabinu obr./wz. 1891/1930 gg. – z wyjątkiem nadal tradycyjnie brakującego bagnetu. Początkowo jego brak nie budził żadnych zastrzeżeń, gdyż pierwotnie karabin był przeznaczony dla jednostek artylerii, saperów czy zwiadowców. W czasie wojny jednakże, coraz więcej tych egzemplarzy trafiało w ręce zwykłych pododdziałów piechoty na linii frontu, dlatego do 1944 roku postanowiono zastosować w jednostkach piechoty nowego typu karabinku dla piechoty, który posiadał by integralny, rozkładany na zawiasie bagnet, chowany pod lufą broni. Konkurs na nowy karabinek wygrał projekt B. W. Siemina, który wszedł do uzbrojenia Armii Czerwonej pod oznaczeniem obr./wz. 1944 g. Karabin ten zdążył wziąć jeszcze udział w licznych działaniach wojennych, gdzie dowiódł słuszności przyjętej koncepcji broni, zwłaszcza podczas ruchomych walk w miastach, gdzie jego wielkość pozwalała na skuteczniejszą walkę z przeciwnikiem w ciasnej zabudowie miejskiej, ale także w okopach czy fortyfikacjach. Natomiast bardzo przydatny okazał się integralny bagnet, który był do natychmiastowego użycia. Oficjalnie przyjęty na uzbrojenie 17 stycznia 1944 roku (indeks ГРАУ: 56-B-224). Produkowany

seryjne w zakładach w Iżewsku (od 1943 roku) oraz w Tule (od 1944 roku). Łącznie w latach 1944-1948 wyprodukowano ok. 7,6 miliona egzemplarzy.

W służbie niemieckiej przejęte egzemplarze broni otrzymały oznaczenie 7,62 mm Karabiner 457 (r).

Kraków, Kraków, Muzeum Armii Krajowej im. gen. Emila Fieldorfa

„Nila”

Broń z kolekcji Dr. Stanisława Wcisło

Opis konstrukcji

Lufa zaopatrzona w 4 prawoskrętne bruzdy o skoku 240 mm. Czterotaktowy zamek ślizgowo-obrotowy, ryglowany symetrycznie. Zasilanie z pięcionabojowej łódki – 4 naboje umieszczano w jednorzędowym magazynku, natomiast piąty nabój był wprowadzany bezpośrednio do lufy. Celownik wyskalowany od 100 do 1000 metrów, z podziałką co 100 metrów. Łoże i kolba drewniane. Podstawową różnicą względem poprzedniego modelu karabinka wz. 1938 było zastosowanie składanego na bok broni bagnetu konstrukcji N. S. Siemina o czwórgrannej, kłujnej głowni (długość 383 mm). Bagnet ten po rozłożeniu mocowany był za pośrednictwem pierścieniowej tulei wchodzącej na wylot lufy przed muszką.

Zastosowana amunicja

Naboje pakowano w zbiorcze drewniane skrzynki mieszczące 880 sztuk.

1. Zwykła 7,62-мм винтовочный патрон с пулей Л образца 1930 года:

- Długość naboju: 77,16 mm
- Długość pocisku: 28,6 mm

- Masa naboju: 23,2 g
- Masa pocisku: 9,7 g
- Masa ładunku miotającego: 3,25 g
- Prędkość wylotowa: 810-820 m/s

Pocisk pełnopłaszczowy z ołowianym rdzeniem.

Dane techniczne

- Kaliber: 7,62 mm
- Amunicja: 7,62 x 54R mm
- Masa: własna 4,1 kg
- Długość całkowita: ze złożonym bagnetem 1 026 mm, z rozłożonym bagnetem 1 330 mm
- Długość lufy: 517 mm, w tym część gwintowana 444 mm
- Długość linii celowniczej: 416 mm
- Zasilanie: magazynek wewnętrzny na 5 naboii
- Szybkostrzelność: praktyczna do 25 strz./min.

Bibliografia

1. Karabiny karabinki i pistolety maszynowe Encyklopedia długiej broni wojskowej XX wieku – Żuk Aleksandr B.
2. Witold Głębowicz, Roman Matuszewski, Tomasz Nowakowski: Indywidualna broń strzelecka II wojny światowej, Warszawa 2010
3. <http://www.dws-xip.pl/encyklopedia/strzkbk44-ru/>